

нарочно наблюдавахъ и не видѣхъ да подаде ржката нѣкому безъ да заведе нѣкакъвъ разговоръ съ него и то съвсѣмъ различенъ отъ по прѣдишнитѣ.

Дойде редъ и до менъ; съ трепетъ видѣхъ Височайшата ржка да се простира къмъ менъ, която азъ за пръвъ пѣтъ въ живота си се удосто-явахъ да стиснѣ, безъ да знаѣ че това ще бѣде и послѣдния пѣтъ. Съ трепетъ очаквахъ да чуѣ думитѣ, съ които ще се обърне къмъ мене, думи, които нѣмаше да иматъ нищо общо съ казанитѣ на тогози, съ когото се разпрости прѣди мене. Като неможахъ да ги отгадаѣ, помислихъ си, че може би, не ще ме удостои съ това и потреперахъ прѣдъ перспективата на едно смазано честолубие въ бѣдѣще.

Но приближи се той до мене на по-малко отъ една крачка, хванѣ военния ми орденъ, като че ли искаше да се увѣри, да ли е Неговия вензелъ на кръста, обърна го въ ржката Си, гледайки то въ него, то въ очитѣ ми, каза:

— „Капитанъ Нишковъ (азъ се зачудихъ какъ е запомнилъ фамилията ми, като знаѣ, че само два пѣти му бѣхъ прѣдставляванъ, т. е., въ Пиротъ слѣдъ Келъ-ташкия бой и сега), какъ мислите вий, какво би станѣло. ако би ни обявили сѣрбитѣ изново война?“

— „Ваше Височество, ако сѣрбитѣ направатъ тази глупостъ, което азъ невѣрвамъ, то при една втора война, Вий не само неще послушате Кевенхюлера и ни забраните да влѣзнемъ въ Нишъ, но ще ни поведете и по-вататѣкъ“ . . .

— „Мислите ли вий, че нещѣтъ ни отвори война?“